

Српски национални савјет, како стоји у саопштењу од 31. јануара, устао је против идеолога новоцрногорства Миленка Перовића, предсједника Комисије за стандардизацију црногорског језика, који из Србије, након што је срочио црногорску азбуку, сада преко државних медија у Подгорици пласира бројне неистине, кривотворећи историјске догађаје и чињенице (види: srpskenovinecg.com).

Шта је утврдио професор етике на Филозофском факултету у Новом Саду Миленко Перовић, а медији пренели 31. јануара? Господин Перовић је утврдио да су етнички Црногорци претворени у “политичке” Србе. И додао критичке опаске на рачун (полу)интелектуалаца, читај Срба: Народ нема комплексе црногорских полуинтелектуалаца који мјерило како ће говорити не траже у властитом повијесном и језичком бићу, него у томе како други народи говоре своје језике... Они су потпуно ирационални, посвађани с реалношћу, инфантилни у свом „пркосном“ отпору и мржњи према својој јединој држави. По поријеклу етнички Црногорци митоманским акробацијама претворени су у „политичке“ Србе. На питање новинара да објасни гдје је ситуирана та ирационалност, професор етике је налази “у њиховој психологији прозелитског и конвертитског идентитета... Народ у Црној Гори с радошћу ће пригрлити свој језик! Само му треба дати прилику!” Ускличник се схвата као категорички императив. Дакле, прилике није било.

Полазимо од начела – не утјерујте човјека у лаж, јер вам то он никада неће опростити. Није спорно право на властито мишљење, али постаје спорно да се, с једне стране не раздвоји етика од политике, а са друге, чињенице, које наводимо, нијесу у складу са тврдњом професора Перовића.

Да ли је истинита тврдња?

Полазим од начела – не утјерујте човјека у лаж, јер вам то он никада неће опростити. Није спорно право на властито мишљење, али постаје спорно да се, с једне стране не раздвоји етика од политике, а са друге, чињенице, које наводим, нијесу у складу са тврдњом професора Перовића. Прилика је дата за изјашњавање. Пописом из октобра 2003. године 64% грађана Црне Горе изјаснило се да говори српским језиком (Црногораца 270.366 или 40,64 одсто, Срба 201.892 или 32 одсто, Бошњака 63.272 или 9,41 одсто, Албанаца 47.682 или 7,09 одсто, Муслимана 28.714 или 4,27 одсто, Хрвата 7.062 или 1%). Дакле, црногорски језик с радошћу није пригрљен.

Истина, ову чињеницу је суспендовала и Народна скупштина. Након страначке трговине језички сепаратизам подржала је и опозициона партија ПзП, и након прегласавања у парламенту потврђена задата “политичка истина” и промовисан је црногорски као доминантни језик. У земљи без веће демократске традиције преплићу се надлежности, свако је надлежан за свашто, зато се и свашта дешава. Као и 1941, тако и 2011. црногорски језик уређују странци. Зато се и десило да међу врховне арбитре за “државни” језик и државну “цркву” јавља професор етике из Новог Сада. Претходно је др Јосип Силић, универзитетски професор из Загреба, дао практичне натукнице о новом црногорском језику. Штампao је омању брошуру *Црногорски језик* црвених корица, која изгледом асоцира на

Комунистички манифест

. Рецензенти су Миленко Перовић из Србије и Људмила Васиљева из Украјине, историчар, а уредник је Аднан Чигрић, први докторант црногорског језика, одбрањен у Хрватској. Недавно је брошура просута у маленој Црној Гори у енормно великом тиражу, у 8.000 примјерака. Издавач је држава, односно Министарство просвјете и науке Црне Горе, уз потпис министра Славољуба Мига Стијеповића, којему је повјерен изгон српског језика из свих образовних установа, рок септембар 2011. Ни министар није од просвјетне струке. По образовању је правник, није имао никакве стручне референце у просвјети и култури, али јесте у фудбалу. Од 1990. до 1998. године био је генерални секретар Фудбалског савеза Црне Горе, а од 1998. до 2001. године замјеник предсједника Фудбалског савеза Црне Горе. Члан је главног одбора владајуће ДПС. Читајући Силићеву брошурицу

Црногорски језик

, наилазимо на опаску: До мишљења која смо овђе изнијели дошли смо проучавањем граматика и правописа свих стандардних језика штокавског система. Литература:

Рјечник хрватског језика

Владимира Анића и

Енциклопедијски рјечник лингвистичких назива

Рикарда Симеона. Амин. А унутра понуђен необичан мени – Комуникацијски трокут, Троточка, Текстна везна средства, Шта црногорски језик јесте и како га описати, Зависност ритмо-мелодичког значења од мелодије...

Рекло би се – гдје је много самопроглашених језичких стручњака, а језик им није струка,

могли бисмо посумњати у њихово знање, а богме и у поштење.

Да ли су Црногорци претворени у “политичке” Србе?

Читајући Силићеву брошурицу *Црногорски језик*, наилазимо на опаску: До мишљења која смо овђе изнијели дошли смо проучавањем граматика и правописа свих стандардних језика штокавског система. Литература:

Рјечник хрватског језика

Владимира Анића и

Енциклопедијски рјечник лингвистичких назива

Рикарда Симеона. Амин.

Одговор се налази у у збирци докумената “Рад скупштине Црне Горе, 1945–1950” (око 1000 страница), у издању Скупштине Црне Горе, 1984. Тамо налазимо и крштеницу црногорске нације, датирана на 31. децембар 1946. године, када је завршила рад Уставотворна скупшина, одржана на Цетињу. “Ко не познаје Стаљинову теорију о националном питању и њену примјену у СССР-у, тај никад неће разумјети федеративно уређење Југославије. А ко сагледа ове чињенице и познаје Стаљинову теорију о националном питању, томе је постојање црногорске нације недвосмислено јасно” (стр. 230). Устав је усвојен, одређени су државни симболи. Државни грб представља Ловћен са Његошевом капелом (члан 4 Устава), а државна застава се састоји из три боје – црвена, плава и бијела (чл. 5 Устава). Током прошле године тробојка, коју је истакао испред службених просторија Српски национални савјет, шест пута је скрнављена. А на Цетињу спаљена 31. октобра 2010. Голобради младица, колико знам, тробојку је уждио уз поклич – Вива Монтенегро! Она је стајала на згради некадашњег српског посланства, гдје је Зорка, кћерка краља Николе, родила Александра Карађорђевића.

Да ли у Црној Гори царује психологија прозелитског и конвертитског идентитета?

Прије засиједања поменуте Уставотворне скупштине Црногорци су били Срби. Тако су се изјашњавали и сви њени господари. Дакле, и за вријеме владавине краља Николе, као и за вријеме његових претходника, Срби су у структури чинили готово 100% становништва. Кад је књаз Никола при првој посјети Београду 28. јуна 1896, на Видовдан, са пратњом ступио на пола савског моста, рекао је: “Војводе и ви остали, скините капе и прекрстите се три пута. Долазимо у земљу истог племена. Долазимо у

земљу краља Александра Обреновића” (*Видело*, 28. јуна 1896). За вријеме ране Титове владавине и засиједања Уставотворне скупштине (1946) Срби су одједном ишчезли и спали на једва 1 одсто. Од пописа до пописа становнишва број Срба се увећавао. Почело је враћање својим српским коријенима. Рецимо, пописом уочи распада Југославије 1991. године од 615.267 изјаснило се 380.484, или 62 одсто као национални Црногорци. У односу на претходни попис из 1981. број Срба се готово утростручио, са 19.407 попео се на 57.176 – више од 10 одсто. А пописом из 2003. проценат декларисаних Срба је утростручен у односу на претходни попис и попео се са 10% на 32%! Тада се на најдемократскији начин 64% грађана Црне Горе изјаснило да говори српским језиком.

Политичари дјелују успјешно, само ако су “оруђе духа времена”. Зато гријеше лидери опозиционих странака које најављују битку за очување “процента”, супротстављајући се народном логосу, јер пописи показују неумољиву узлазну спиралу. Уколико се не примијене политички марифетлуци, реално је очекивати даље повећања броја декларисаних Срба.

Поборници “културне револуције” у Црној Гори запосјели су главна средства информисања, кљукају народ информационим отпадом, који понижава човјека, тјерајући га да се, путем њених “преиспитивача историје” и промовисања самозаборава, дакле, денационализацијом и дезинтеграцијом, пољуља народни дух, како би се потомци стидјели славне историје коју су стварали преци.

Нагло сплашњава медијска промоција црногорског језика са 32 слова, а ишчезава привремена и права поплава кроатизама, што наводи на закључак да је неко рекао „Олади! Збори као некада – док се не обави попис становништва“. Овај инвентиван потез представља међукорак који ће послужити наивним као утјешна варка. Изгледа да је привремено залеђена и иницијатива о нужности интеграције двије академије – старе ЦАНУ, црногорске, и младе ДАНУ, дукљанске.

Вратимо се Црногорцима у Србији. Послије Другог свјетског рата биљежимо велике сеобе Црногораца према Србији. Први колонисти, хроничари биљеже 90 породица кренуло је 3. новембра 1945. године са жељезничке станце Вилуси у Војводину. А до 1948. године из Црне Горе у Војводину преселиле су се 6.734 породице, највише са подручја општине Никшић. Према попису становништва 1948. године из Црне Горе се иселило 82.466 становника. Одласци, посебно због школовања, убрзани су. Мислим да је морално проблематично да око 260.000 Црногораца дође у Србију, а онда дио њих шаље поруке да српски “хегемонисти” поробљавају Црну Гору. Чак неки потомци колониста,

Пише: Никола Ивановић
среда, 09 фебруар 2011 07:31

чији су преци као колонисти, Срби, одмах после рата добили куће и имања у Војводини, сада се обраћају невладиним организацијама тражећи да њихова дјеца у школи уче црногорски, а да државна администрација преводи документа на “њини” језик. Поставља се питање да ли су се иселили у богату Војводину да би били угрожени, или се ради о новоцрногорцима, политикантима, којима српски медији дају неограничен простор, чиме се, посредно солдаришу са фиктивним опасностима. Не знам да ли је претјерао Зоран Ђинђић, када је својевремено, у политичком дуелу са Славком Перовићем, председником Либералног савеза Црне Горе, изворним суверенистом, тврдио да чак два милиона грађана Србије има црногорске коријене.

Овај политички идентитетски штампео са политичком позадином подсјећа на “културну револуцију” у Кини прије четрдесетак година, која је доживјела бродолом с осудом “четворочлане банде”. У Кини, шездесетих година прошлог вијека, имали смо Црвену гарду као ударне снаге револуције, која је покушала да угрози традиционалну културу, а култура је душа народа. У првој деценији новог миленијума у Црној Гори имамо (условно је именујем) “Зелену гарду”, чувари тестаментa “зеленаша.” Културна револуција, колико знам, имала је и један позитиван учинак – поједноставили су писмо, смањили број знакова компликованог писма. Црногорска “културна револуција” повећала је број слова и тиме искомпликовала писмо. Поборници “културне револуције” у Црној Гори запосјели су главна средства информисања, кљукају народ информационим отпадом, који понижава човјека, тјерајући га да се, путем њених “преиспитивача историје” и промовисања самозаборава, дакле, денационализацијом и дезинтеграцијом, пољуља народни дух, како би се потомци стидјели славне историје коју су стварали преци. То би могло водити урушавању морала, законитости, правног поретка и тиме правити руину од нове државе.